

Reportáž psaná pod hladinou

VDJ 27.-28.4.2002

Pro nezavščené – 0. ročník (rozuměj prubní) raftového sjíždění Jizery na jejím horním toku zvaný Velmi Divoká Jizera (VDJ).

Ssd. Neki

Dovolte mi krátké (když se tak na to po doplnění článku dívám, zas tak krátké ne) zhodnocení dle mého názoru celkem vydařené akce konané na počest přicházejícího jara a s ním odtávajícího sněhu z horských hřebců stékajícího ve formě chladné vody kamenitými koryty divokých řek. Jako hlavnímu organizátoru účasti početné skupiny 24 členů, příznivců a hostů KPZ, pracovníky CK Alvarez zvané libozvučně „Nekovář“ (slibuji přejmenování od 1. ročníku VDJ na KPZ), mi přísluší napsat pár řádek a tím věnovat tichou vzpomínku nádherným romantickým chvílím stráveným v kempu Zátuší v Jablonci nad Jizerou a na jím protékající říčce Jizeře.

Sobota odpoledne. Na místo činu se začínají sjíždět první účastníci naší akce. Kde jinde se mohou potkat, než v restauraci přímo v kempu, a to ne z toho důvodu, že by měli hlad. Několik dobrodružek (rozuměj dobrodružů ženského pohlaví), nutně přemluvených k účasti jejich silnějšími protějšky potřebovalo před první jízdou trochu otupět smysly, či lépe řečeno jediný instinkt jim velmi blízký zvaný strach. Grog – ano, to bylo to správné v trochu chladnějším jarním počasí. Předpověď tentokrát nelhala. Pár grogů, kávy a pív, než jsme byli kompletní, potom ubytovat v dřevěných chatkách a rychle se přihlásit k první jízdě. Start byl nahlášen na 16:30 hod. a všichni už byli nedočkaví, někteří vlastně ani nevěděli, do čeho jdou.

Všichni zvolili jízdu na raftu, vlastně nám ani jiná možnost nabídnuta nebyla. Vyfasovali jsme neoprény, helmy, vesty a pádla, oblékli se jako praví raftaři, nasedli do autobusu a vyrazili proti proudu vsříc divokým peřejím. Vody byly dost, v noci před tím vydatně zapršelo, takže živná půda pro vodácké experimenty byla více než ideální. Poté, co jsme se po 4-5 lidech s instruktory vydali napospas kruté řece, jsme se chvíli učili sedět a pádlovat, takže ani nebyl čas prohlédnout si překrásné okolí, kde první jarní květy vykukovaly z voňavé půdy, po skalkách zurčely pramínky vody a vodní ptáci sem tam proletěli nad hladinou. A ta vůně! Konečně venku z rušných velkoměst, mimo komunikace plné aut či pěší zóny přečpané turisty. Jenže my jsem bojovali boj s divokou vodou. A chladnou. Věřte, že mluvim z vlastní zkušenosti, zaplavat si takhle v dubnu v Jizeře, kdy máme možnost vidět na vrcholcích Krkonoš ještě dost sněhu, to je žůžo. Ale o koupání třeba ssd. Pepa nemůže vůbec vyprávět! V jednom velmi přehledném úseku, kdy se k nám obzvláště rychle a

neúprosně blížil obrovský kámen, se náš raft nádherně o zmíněný kus skály zastavil, přičemž kinetická energie většinu z nás vystrčila z plavidla velmi razantně ven. Co se dělo dál, si můžete lehce domyslet a zmínit jsem to před chvílí. Trocha koupání nezaškodí.... Nicméně Pepa se rozhodl hlídat raft a tak jako jediný ho neopustil. Držel se zuby nehty, není divu, plavání není jeho silnou stránkou, a tak základní instinkt velel jasně. Potom, co jsme se všichni opětovně nalodili, jsme už téměř netoužili po ničem jiném, než se svléknout z toho podělaného ledového neoprénu, obléct si na sebe metrák kožešin a nalít do sebe litr rumu. Ale tato nálada nás s dalším pádlováním opustila a po sjetí 2 šlajsen jsme zhruba po hodině a půl vesele dorazili do kempu.

No, to jste neviděli tu rychlost, s jakou všichni členové výpravy byli venku z neoprénu a hráli se v hospodě u grogu! Potom, co nám trochu otrnulo, jsme rozdělali za našimi pronajatými dřevěnými chatkami ohýnek, přihodili k němu bečku Urquelu, večerem se nesly libé tóny hry na kytaru a nelibé našeho zpěvu a vůně špekáčků nás nutila je všechny sníst...

Neděle ráno. Vzduch 4 °C, voda ani nedomyslet. Teď se teprve ukáže, kdo je dostatečně silný a půže do toho znovu. Ze začátku příliš zájemců nebylo, pravda, ale potom alespoň někteří změnili názor a vyfasovali vybavení. Někteří z vrozené šetřivosti (jízda byla zaplácena, tak proč se na to vykašlat), jiní prostě proto, že se ničeho nelekou, natož pak nějaké Jizery, které po předchozím dni spadl hřebínek (rozuměj opadla voda) a vypadalo to na pohodovou jízdu bez jakýchkoli nebezpečných příhod. Bylo nás něco přes polovinu, kteří se rozhodli pro dobrodružnější variantu. A musím říct, že udělali dobře. Vody bylo skutečně méně, takže byl čas i na pozorování okolní přírody, sdělování si zážitků z jiných výprav i na různé experimenty na raftech za přísného dohledu instruktorů. Nikdo se moc nesmočil, proč taky, bylo natrénováno ze sobotní divoké jízdy. Prostě pohoda, jen mohlo být o něco tepleji. Ale jízdu jsme zvládli bravurně, kvůli nižšímu stavu vody jsme nejeli až do kempu a rafty jsme vytáhli z vody asi tak 2 km před kempem. To nás tak trochu i zahřálo, není to nic lehkého, když se táhne taková gumová potvora do kopce.

Tím jsme mohli považovat letošní nultý ročník za ukončený. A nebojím se říct úspěšně a hlavně důstojně – jak se na členy Klubu Polární Záře patří. Myslím si, že náš klub si našel další důvod ke každoročnímu příjemnému setkání. Takže Jizeru příští rok na jaře 3x SKOL!

Neohrožení šutráci připravení na ranní jízdu

Blesk – dobrý sluha, špatný pán!

Několik rad, jak se schovat před bleskem

I když přímý zásah člověka bleskem je jevem dosti neobvyklým, končívá často tragicky a proto je dobré chovat se za bouřky rozumně a dodržovat následující zásady:

Za bouřky je lépe přerušit některé činnosti a vyhledat spolehlivý úkryt. Obzvláště nebezpečný je například pobyt ve volné přírodě, zejména na horách a na otevřených a vyvýšených místech, koupání, windsurfing, plavba v loďce, golf, ... Dále není bezpečné telefonovat, pracovat s elektrickými a plynovými spotřebiči, ... Ačkoliv za bouřky většinou dobře fouká, není vhodné ani pouštění draků.

Dobrou ochranu před bleskem poskytují budovy. Nejbezpečnější jsou velké budovy s ocelovou či železobetonovou konstrukcí, respektive veškeré stavby dobře chráněné hromosvodem, případně i velká prostorná stavení bez hromosvodu. Zcela nevhodným úkrytem jsou malá stavení bez hromosvodu, například kůlny, ale i velká stavení s porušenou statikou (např. zpuštělé polorozpadlé kostely), neboť úder blesku může způsobit další

narušení zdiva a hrozí zřícení. Uvnitř budov se zdržujte raději na suchém místě a dále od kamen, vodovodu, elektrospotřebičů, zásuvek a telefonu. Zavřete okna a vypněte televizor a další přístroje, jejichž součástí je obrazovka.

Jste-li venku bez možnosti úkrytu v blízké budově, nezůstávejte na kopcích a holých pláních a neschovávejte se pod osamělými stromy či pod převisy nízkých skal. Poměrně bezpečnými místy jsou husté lesy a háje, úzká údolí, úpatí vysokých skalních stěn, jeskyně, městské ulice. Zastihne-li vás bouřka na rozlehlé holé pláni, je nejlépe přecházet ji v podřepu s nohama u sebe. Pokud jedete v automobilu, zůstaňte uvnitř, dveře i okna nechte zavřená a nemusíte se blesku obávat. Plechová koserie vám poskytuje spolehlivou ochranu. V případě silných nárazů větru dávejte spíše pozor na padající stromy či větve.

První pomoc při úrazech bleskem je táž jako při ostatních úrazech způsobených elektrickým proudem a při popáleninách. Podle stavu zraněného bývá často nezbytné použít umělé dýchání, srdeční masáž, protišoková opatření.

Polární záře byla tuto noc na Kleti znovu vidět kolem 23:30 UT (tj. 7. dubna kolem 1:30 SELČ) a byla tak jasná, že její zář výrazně rušila CCD astrometrická měření blízkozemních asteroidů na Observatoři Klet'. Polární záře pokrývala většinu severní polovinu oblohy do výše cca. 50 stupňů nad obzor. Podle našich informací byla vidět z většiny území republiky, dokonce například přímo ze středu města Českých Budějovic, kde je jinak velmi přesvětlená obloha pouličním osvětlením.